

Een 'goede week', mee met Jezus op zijn lijdensweg – of is het andersom?

We zijn weer aan de 'Goede Week' toe. Je kunt denken: "Oef, de vasten is bijna voorbij." Je kunt natuurlijk ook denken: "We gaan naar het hoogtepunt toe," ook al lijkt het een dieptepunt. Ja, we gaan naar het innigste moment toe.

En we worden uitgenodigd met Jezus mee te gaan op zijn lijdensweg. Zo noemen wij dat – en terecht: we kunnen die dagen proberen stap voor stap dicht bij Jezus te blijven. Het zal ons helpen het Mysterie van Jezus' lijden én Verrijzenis dieper te beleven.

Maar ik vraag me nu even af of het niet omgekeerd is? **Zijn wij het die Jézus nabij blijven; of is hij het – in naam van God, zijn Vader – die óns nabij blijft?**

Is heel Jezus' komst in de wereld – en in ons leven dus – niet de overweldigende blijk van Liefde van God voor ons, dat hij ons zijn Zoon geeft, zichzelf, maar in menselijke gedaante, zodat hij ons nabij kán zijn?!

Dat diepe verlangen van God om de mens heel nabij te zijn is herkenbaar in heel Jezus' leven, maar wordt des te intenser en intiëmer duidelijk in die 'Goede Week'. Niets gaat Jezus uit de weg om die aanwezige Liefde tot het eind en tot in het diepst waar te maken.

Op '**Palmzondag**' komt hij ons nabij in onze glorieuze dagen. Als men ons bejubelt, jubelt hij mee. Als wij een top bereiken, is hij met ons verheugd. Hij spreidt zijn mantel voor ons uit, zodat wij onze weg kunnen gaan! ... en hij gaat met ons mee ...

Op '**Witte Donderdag**' komt hij ons nabij in onze dagen van honger en vuile voeten. Hij breekt brood om onze honger te stillen. Vol geduld en vriendelijkheid wast hij onze vuilheid weg. Alle stof van onze doorslofte wegen spoelt hij van ons af. ... en hij gaat met ons mee ...

Op '**Goede Vrijdag**' komt hij ons nabij in onze dagen van pijn en ellende. Hij ziet de nagels die in onze handen en voeten worden geklopt. Hij loopt niet weg, maar blijft onder ons kruis staan. Hij voelt onze pijn aan den lijve. ... en hij gaat met ons mee ...

Op '**Stille Zaterdag**' komt hij ons nabij in onze dagen van diepste duisternis en dood. Niets meer. Alleen ijle. Doodse stilte. In de zwartheid van ons leven is er niemand. Maar hij is aanwezig, onze dood op zich genomen. ... en hij gaat met ons mee ...

En '**Pasen**'? Eigenlijk is het niet nodig hier over Pasen te spreken! Als wij onze wegen gaan, en daarin Jezus dicht aanwezig laten komen zodat hij mee kan gaan, dan komen

we 'vanzelf' bij Pasen uit. Het 'vanzelf' betekent niet 'zonder last', want de 'Goede Week' duurt wel een hele week, maar het betekent wél dat Gods belofte op Verrijzenis onomstotelijk vaststaat, net omdát Jezus die weg meegaat!

Van dit alles is er een even eenvoudig als diepzinnig beeld: wat brood, wat wijn, gedeeld onder vrienden die het leven willen delen. We krijgen het, omdat Jezus het ons gééft. We kunnen het ons leven laten voeden, wanneer we Jezus dicht in ons leven toelaten en hem in ons leven laten meegaan. Hij biedt zichzelf aan, als tochtgenoot én als het brood.

Alles komt erin samen: de vreugde en de jubel, de vuile voeten en de honger, de pijn en de verlatenheid, het stille Mysterie van aanwezigheid ... tot nieuw Léven.

We vieren het elke zondag, maar in de Goede Week wordt het stap voor stap ontvouwd, met als centraal knooppunt ... niet Pasen, maar Witte Donderdag!

pr. Wouter